

base, els militants, la qui retreia als dirigents llur col.laboració amb els comunistes. Els nostres dirigents també foren víctimes de la "tàctica" malgrat que havien propiciat llur entrada al Govern, que havien defensat la seva admissió a Solidaritat Catalana, malgrat que s'hagués dit als comunistes que l'Esquerra no participà al Govern Albornoiz perquè no hi havia socialistes NI COMUNISTES, malgrat el nostre silenci sobre el "Patronat" i els "Partidaris de la Pau", empreses comunistes".

El conferenciant digué que malgrat aquests antecedents, no podia negar-se alegrement la participació dels comunistes en un front comú puix que la lluita contra Franco exigeix el màxim de voluntats i els comunistes constitueixen un conjunt combatiu molt experimentat en el sacrifici, però que no se'ls podia fer gràcia de cap de les condicions imposades a tots els grups. Segons l'orador, "els comunistes haurien de desfer-se de tota tutela estatal per a esdevenir una força nacional com les altres. No els demanem que deixin d'ésser ni comunistes, ni revolucionaris ni internacionalistes, però han d'actuar alliberats dels controls polítics dels agents estrangers", sobre la intrmissió dels quals Sauret aportà diferents testimoniatges.

"El panorama polític peninsular -continua el conferenciant- es presenta de la següent manera: en un costat els comunistes sols, i a l'altra banda tots els altres grups. Quina hauria d'ésser l'actitud de l'Esquerra? Ajuntar-se als qui van sols? Jo crec que ningú ho abonés. Quedar-nos al mig com a neutrals? Es una comoditat que mena al suïcidi polític. L'Esquerra ha de decidir-se francament cap al costat on hi ha tots els vells amics de lluita, allà on hi ha les forces socialistes i sindicals, i des d'allà propiciar la incorporació dels comunistes, prèvia llur declaració d'independència, un cop haguesin admès com a normes de convivència la lleialtat i la sinceritat".

"Però - preguntà Sauret - és que els partits i les sindicals creuen en la necessitat d'un front antifranquista? Heus ací la pregunta que l'Esquerra hauria de fer públicament, fent-se així l'interpret d'una gran massa d'exiliats. Cal que es parli clar, que es digui si constitueix un obstacle el front per als qui confien en una "liberalització" del règim. Si és que vol tenir-se les mans lliures per a desenvolupar una política evolutiva i si, en altre cas, es topa amb l'obstacle de dues sindicals d'un mateix anagrama."

"Però l'Esquerra - continua l'orador - ha de predicar amb l'exemple de la seva decisió i claretat. No justifiquem la nostra negativa a participar en un front amb l'exigència d'un que hi siguin TOTS, cosa que sabem que és impossible. No diem que ens recloem a Catalunya, per a dir més endavant que no tenim partits amb qui pactar. Si no existeixen partits, fem un organisme mixte, de partits i d'individualitats com es féu l'any 1930, o sinó constituïm un Comité d'Acció d'individualitats disposades a respondre als imperatius de l'hora".

El conferenciant acabà invocant una Europa amb totes les esquerres unides per a aturar l'onada de la dreta clàssica, per a poder oposar-se si calgués a la U.R.S.S. i per a, en tota independència, poder dir unes quantes coses clares als Estats Units".

Joan Sauret fou llargament aplaudit.